Η επιτυχία και η αποτυχία του έρωτα (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 3 Οκτωβρίου, 2017

Το μεγάλο διαπροσωπικό δυστύχημα της εποχής μας είναι η αποτυχία στον έρωτα. Στ' αρχαία χρόνια τα π.Χ. και στις άλλες παραδόσεις δεν υπάρχει τραγωδία ερωτική, γιατί η γυναίκα είναι απλώς χρησιμοποιούμενο σεξουαλικά ον.

Όταν με τον Χριστιανισμό η γυναίκα απέκτησε πρόσωπο και μάλιστα ιερό μέσω της Θεοτόκου, ο έρωτας συνοικοδομήθηκε μαζί με τη σύνολη προσπάθεια του ανθρώπου και συνδέθηκε με το θέμα της σωτηρίας.

Και καθώς στην εποχή μας ο άνθρωπος ανέπτυξε περισσότερο τη διάνοια και την πληροφόρησή του, μπορεί να καταλαβαίνει και να αισθάνεται από την πρώτη ώρα της ερωτικής σχέσης την επικείμενη πνευματική καταστροφή από μια ενδεχόμενη αποτυχία στη σχέση του ζευγαριού. Η σχέση που δεν εξελίσσεται γρήγορα σε οικογένεια και που δεν εντάσσεται μέσα στον αγώνα για τη σωτηρία των δύο προσώπων, αποτελεί βίωση θανάτου. Γι' αυτό αποτελεί τώρα τραγωδία η ερωτική αποτυχία.

Και για να αποφεύγουν τα ζευγάρια την πικρή γεύση μιας τέτοιας οδυνηρής αποτυχίας, **υποβιβάζουν τη σχέση τους μόνο στη σαρκική επαφή και περπατούν στα νύχια, για να μην ξυπνήσει η καρδιά κι αρχίσει τους θρήνους**. Γι' αυτό έχουμε στην εποχή μας διαζύγια αδάκρυτα, χωρίς επεισόδια, χωρίς πειστικά αίτια.

Επικαλούνται συχνά εξωτερικά και ψυχολογικά αίτια, για να εξηγήσουν την αλογία της αποτυχίας· αλλά και η επιτυχία στην ερωτική σχέση είναι άλογη, δηλαδή είναι υπέρλογη, αφού το αίτιο είναι ο ίδιος ο Χριστός, που όταν υπάρχει στη σχέση του ζευγαριού το ζευγάρι ευτυχεί, όταν λείπει όμως, το ζευγάρι δυστυχεί.

Για τον Χριστιανό σύζυγο η γυναίκα του είναι τύπος Εκκλησίας και τελικά σώμα Χριστού· το ίδιο ισχύει και για τη Χριστιανή σύζυγο· ο άντρας της είναι τύπος Χριστού και τελικά γίνεται σώμα Χριστού, Χριστός.

Έτσι δεν αισθάνεται ούτε ο ένας ούτε ο άλλος ότι αγκαλιάζει ένα κορμί σκέτο και μελλοθάνατο. Ο έρωτάς τους προεκτείνεται στην αιωνιότητα, ο γάμος τον κάνει ένα αιώνιο πανηγύρι. Η καλή αγαπητική σχέση του ζευγαριού δεν συντηρείται με τήρηση

κανόνων συμπεριφοράς· είναι καρπός οργανικής σχέσης, κοινής σχέσης με το Χριστό. Σ' αυτή τη σχέση του ζευγαριού καλλιεργείται και η πνευματική σχέση, που εκφράζεται σαν αλληλοσεβασμός, και η σαρκική σχέση που ολοκληρώνει την πλήρη ενότητα των προσώπων «ασυγχύτως και αδιαιρέτως», κάτι που έχει το πρότυπό του στη σχέση των προσώπων της Αγίας Τριάδας και την συμβολίζει. Μέσα στο χριστιανικό γάμο τα ερωτευμένα πρόσωπα πατούν με τα πόδια τους και στις δύο διαστάσεις τού είναι, και στην πνευματική και στη σαρκική, και τις κάνουν και τις δύο να συγκοινωνούν.

Εδώ ο ιερός έρωτας των αγίων μεταδίδει την αγιότητά του και στις άλλες εκφάνσεις του έρωτα, όπως είναι η αγάπη στους γονείς, στ' αδέρφια, στην πατρίδα κλπ. Έτσι έχουμε έρωτες αιώνιους και άγιους κι όχι έρωτες, που δεν τους έπλασε ο Θεός, έρωτες επινοημένους.

Πουθενά σ' αυτόν τον έρωτα και σ' αυτούς τους άλλους, που τον περιβάλλουν, δεν βρίσκεις ηδονές μελλοθάνατες. Βρίσκεις όλες τις ηδονές, όμως ηδονές προεκτεινόμενες στην αιωνιότητα.

Φέρνω στη μνήμη τον έρωτα του Κρητικού του Σολωμού προς την αρραβωνιασμένη. Μετά το θάνατό της ζει με την προσμονή της ύστατης σάλπιγγας, που θα σημάνει τη Δευτέρα Παρουσία. Αναστημένος βγαίνει ο Κρητικός στους δρόμους της κοιλάδας, όπου μαζεύονται οι αναστημένοι και ρωτάει:

«*Μην είδατε την κορασιά, που την κοιλάδ' αγιάζει;*»

Πληροφορείται από τους «*αναστημένους αχνούς*» ότι την είδαν «*στη θύρα της Παράδεισος*» να κρατεί λουλούδια και «*κάποιονε γυρεύει*». Τα λουλούδια της αναστημένης είναι η συνέχεια της αγάπης τους στην αιωνιότητα.

Από τον Άγιο Πορφύριο έχουμε μια συγκλονιστική μαρτυρία που καταγράφει ο Ανάργυρος Καλλιάτσος, ένας από τους βιογράφους του, στο βιβλίο «Ο πατήρ Πορφύριος». Προσπαθώντας απ' το τηλέφωνο να παρηγορήσει τον συγγραφέα, την ώρα που κήδευε τη μάννα του τη πρεσβυτέρα του παπα-Γιάννη, που είχε πριν από χρόνια κοιμηθεί, του 'λεγε: Πω, πω, τι βλέπω. Ο παπα-Γιάννης με την πρεσβυτέρα του βρίσκονται μέσα στο Φως. Βρίσκονται μέσα στον Παράδεισο. Και αγκαλιάζονται και φιλιούνται και χαίρονται χαρά μεγάλη. Πω, πω, τι χαρά που έχουν! Δεν περιγράφεται…

Τέτοιες οικογένειες χτίζει η Εκκλησία μας. Για τέτοιες σχέσεις ο Θεός περιέλαβε και τον έρωτα μέσα στη δημιουργία του.

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)